

2942

Den tjugosjätte juni år nittonhundrafem.

Den tjugosjätte juni år nittonhundrafem
skolskeppet Georg Stage just utanför sitt hem
av ångaren Ankona så svårt påseglad blev
och tidningarna dagen därefter därom skrev.

Skeppsgossarne de raske i sömnens ljuva famn
kanske i drömmen trodde sig var uti hamn,
men döden på dem lurade uti de böljor blå,
sin död de stackars gossarne skulle hastigt få.

En ångare från Sverige Iréne hette den
kom lyckligtvis till platsen som sänd av himmelen,
och allt vad göras kunde det gjorde svenske män,
vars hjältemod och tapprerhet alltid känns igen.

Men vad man än uträttade med tapprerhet och mod
med energi och vilja uppoffrande och god
ett tjugotal av gossarna funno dock sin grav
i nattens djupa märker i det upprörda hav

Stor sorg och grämelse det i alla hemmen blev
när tidningarna därom så långa spalter skrev,
vi aldrig mer få möta vår käre gosses blick
han på sin post i döden med Georg Stage gick.

Skolskeppet Georg Stage det skänktes av en man
som för en handling ädel och stor av hjärtat brann,
en son den mannen hade som dog i unga år
och efterlämnade ett oläkligt hjärtessår.

Dock Georg Stages saga ännu är icke slut
till övning skall det ännu på vida havet ut
och posser skola där lära tappra sjömän bli
och lycka till av hjärtat så gärna önska vi.

(Melodi=
"I Norrlands kalla bygder!")

I en have sad så ene.

I en have sad så ene
sad så ene hand i hand
løjtnant Edvard med sin pie
knyder där sitt vänskapsband.

Søde Line älskom pie
gråt du, gråt du ej för med
för om ett år jag vill dig seje
så är jag här hos dej igen.

Också gick han ut i striden
för att pröve på sitt unga mod
men han tänkte mest på sin pie
när minen högst uppå himlen stod.

Men så döde älskom Line
och på graven stod en minnesvård
och på minnesvården stod det skrivet
Line är ej längre din.

När ett år var lagt tillbaka
mången blomster där vispat bort
stod löjtnant Edvard uti den haven
där han en gång med sin pie satt.

Också gick han in i klostret
lade svärdet och rustning bort
och bak klostrets sorgemurar
där viler Edvard uti sin grav.

Kärleg go vänner de e need en känner.

Kärleg go vänner
de e need en känner
som nöcker o bränner i varendaste le
de e ju förbaskine
som konjak på flaska o mad i min väska
en faur ej för meed.

För ack den kärlegen
de e en liden hjärtevän
som kommer till hjärtat från himmelen, för fideli etc.

En går där på vängen
o döjer o plöjer
o nöcker o tjejer i Blesa o Rvas
men glæer o frommer
en bler som en kommer
när pian hon kommer
me mad i en körs. För ack den etc.

Ja roligt att hava
en liden Gustava
som i valseu kan trava
som en ärta på äng
o se en Krestina
som solen hon skina.
får dräng te o grina
i drömmen i säng. För ack den etc.

Men bäst är min Kärna
min i himmelens stjärna
ja köst na på tärna
så söt som hon er
Olas Pernilla
o Håns Måns Botilla
de e ente illa o hålla sej te. För ack den etc.

Den raraste stenta
e ändå min Benta
me bok o med ränta,
fast håred är rätt,
med lysning här nedan
vi gifter oss sedan
för vi har ju redan
båd varga o glött. För ack den etc.

En afton så härlig jag stod vid baracken.

En afton så härlig
jag stod vid baracken
med kappan på axeln
och mössan på nacken
när aftonsignalen den ljöd sista ton
och nu var det slut med min permission.

Men kvällen var härlig
jag börja fundera
om icke jag kunde bli fri lite mera
då kom där en tanke från himmelens tron
"Du kan ju så lätt taga bondpermission."

Och tänken på handling
mig genest nu följde
och kappan omkring mig
jag tätare höljde,
så vände jag ryggen burdus och pardon
och tog så farväl av kasern och kanon.

2942

Åt Storgatan neder
jag börja spatsera
där möter mig en
och mitt hjärta kreverar
då lova jag henne på heder och tron
att nästa kväll också taga bondpermission.

Men dagen därpå
röts mitt namn av kaptenen,
jag redan då kände
det darra i benen
han röt och han svor
"Är det sed och reson
att så där uti natten taga bondpermission?"

Och straffet jag fick
jo det känner ni alle
sex gräna jag fick
och därtill depressionen
om det så kommer flickor i en hel million
jag aldrig om natten tager bondpermission.

En liten visa jag vill sjunga blott för dig.

En liten visa jag vill sjunga blott för dig,
du falske vän du har bedragit mig,
du upplöst har våra kärleksband,
vet inte jag som ensam vandra skall.

När ungdomen tillsammans går,
då sitter jag och fäller sorgens tår
jag tänker på de förflutna dagar,
då du och jag så goda vännar var.

Ack hade jag av vännen fått en korg,
jag skulle burit den i all min sorg
jag skulle liksom fjäriln nyss
på dina läppar trycka mången kyss.

2942

Nu sitter jag i ensamhetens kväll
med tår i ögat tänker på den vän
den vännen som jag så mycket älskat har,
han mig övergav för det jag fattig var,
men sök dig upp en rik och bättre vän
den du kan leva lycklig med och säll,
gör ej mot henne som du gjorde mot mig
nu får jag ensam vandra fram min stig.

Varför skall man tvinga mig att sjunga.

Varför skall man tvinga mig att sjunga.
fast jag kan en liten visa jag,
jag vill hellre dansa med de unga
hela natten intill ljusan dag
stundom händer nog då ingen hör mig
enkla sången väller ur mitt bröst,
det är känslan då som så förför mig,
att jag vågar höja upp min röst.

Om jag kunde som jag ville sjunga
o, vad toner klara som kristall
om mitt hjärta låge på min tunga
gladdes många av dess toners svall.
men nu kommer sången tvst och sakta
blott för mamma hon är snäll ändå
och får lyssna men jag får mig akta
att *ing* ej fler än hon får höra på.

2942

Morgonen gryr uppå sotesång.

Morgonen gryr uppå, sotesång sätt den hulda skön Ingeborg,
ifrån havet hon väntar sin Hjalmar så kär,
hennes hjärta det dignar av sorg.

Var välkommen, var välkommen, o. du bölja du blå
från det långsamma brusande hav,
minns du sist när du lekte kring de hjältars kind
var hans hjärta då varmt eller kallt.

Sen så fick hon se
se en vimpel för sin syn
liksom fågeln flyger emot skyn
men den vimpel hon såg den var väl ej för god
~~den~~ kung Hjalmar låg död ombord.

Där växte två flickor i jordlivets vår.

2942

Där växte två flickor i jordlivets vår
föräldrarnas glädje och hopp
de lekte tillsammans från år och till år,
till sjutton år nådde de upp.

Då fria för dagen de voro de två
till hamnen begåvo de sig
men tänkte i yrande glädje ej på
den märks och farliga stig.

Och plötsligt så störtade båda däri
i vågornas farliga fämn,
från djupet man hörde ej ens något skrik,
man hörde blott ropas ett namn.

När folk kommo till, fanns ej ringaste spår
den giriga vågen sig slöt
som rövst två liv uti ungdomens vår,
en bubbla på vattnet blott flöt.

Hos väner och fränder är sorgen nu stor
man faller mång saknadens tår,
men uti förtvivlan står fader och mor
i sorg vid de älskades bår.

Det var en afton när stormen ven.

2942

Det var en afton när stormen ven
med vinterkyla och kala trån
var blomma vissnat var fågel flytt
och skogens grönska i snö sig bytt

En blick mot himlen jag höjde då,
vad den var ljus och vad den var blå,
så många stjärna jag tindra såg
som lyser seglaren på stormig våg.

Jag tänkte då på stjärnan där,
ett ljus för seglen i natten är,
så vill jag lysa min älsklings ^{biat}
och bli hans stjärna vart han går.

En blåögd yngling jag en gång såg
och han bedårade all min båg.

Till alla dagar varhelst jag är
hans bild jag ständigt i hjärtat bär.

På honom tänker jag var minut
och skall så göra till livets slut,
och även sedani gravens famn
jag drömma vill om min älsklings namn.

2942

Och om jag honom ej äga får
min ljuva tröst skall dock återstå
vad än som finnes så skall ändå
min tanke fritt få till honom gå.

När allt på jorden blir mörkt och kallt
för honom vill jag dock vara allt
när stormen sopar var blomma hän
min kärlek trotsar förgängelsen.

Och skall jag honom ej äga få
min lyckas sol för mig nedergå
och endast minnet kan spridas matt
en hoppets stråle i stjärnlös natt.

Farväl min älskling lev glad och säll
från livets morgon till sena kväll
men glöm ej vännen som dig har kär
var helst du färdas farväl, farväl.

Karl och Selma.

2942

Där uppå stranden bor en vacker flicka
och många vaglingar på henne blicka
ja, hon var trogen i kärlek trogen
hon har sitt hjärta åt en sjöman skänkt.

Ja, hennes namn kanhända nog ni känner
ty hon har haft så många glada väner
så många flickor med glas på bricka
har tömt en skål för Selma och för Karl.

Selma liknar blommen uti skogen
ty hon är öm och uti kärlek mogen
i aftonstunden i gröna lunden
där träffar hon sin älskling och sin Karl.

Min Karl han far på havets blåa bölje
men stackars Selma hon får ensam sörja:
"Sårat ej min flicka jag skall snart skicka
ett kärleksbrev från mig hem till dig."

2942

"Men käre Karl allt vad jag dig nu beder
glöm ej bort dina dyra trohetsedér.
av dig bedragen av sorg betagen
jag får min grav uti det vida hav."

Och Selma hon fick brev ifrån sin älskling
och se det var en förtjusad hälsning
"Hvanske du gråter jag kommer åter
från havets bölja hem till dig min vän."

Ack kära Selma dig jag aldrig glömmen
din bild jag jämt uti mitt hjärta gömmer
hur skall jag svika ifrån dig vika
det blir för mig en ren omöjlighet."

Sakta över mörkblå vågor.

Sakta över mörkblå vågor
rör sig skeppets stolta stam
och i österns purpurvågor
bryter dagens gryning fram.

Allt ombord är tvst och stilla
ingen munterhet och sång
endast rodet höres drilla,
allting har sin jämna gång.

Vår kapten han hördes ropa
brossa aktervågorna back,
och på halva stängen hissas
skeppets sorgeflagga opp.

Ty vi skola överlämna
åt en kall och dyster grav
en yngling som nyss har insomnat
som döden nyss borttagit har.

2942

Kistan den i ordning göres
uppå gammalt sjömansvis
och till relingen den föres
endast gjord av segelduk.

Slumra ljuvt i havets bälja
vaggad utav vågor där
vi för din brud nu vill fördölja
att vi begravt sin hjärtans kär.

Ingen ros och ingen blomma
smycke får en sjömans grav
endast vågor gå och komma
skeppet vaggas om och av.

2942

I ett uselt näste invid vägen.

I ett uselt näste invid vägen
satt en liten vacker ung blondin
hennes kinder voro såsom rosor
hennes ögon voro himmelsblå.

Vacker var hon danad av naturen,
hon fick plats uppå ett *Schweizeri*.
*M*ången blev i flickan djupt betagen
hon lät sig tjusas men gick ändå fri.

Men så kom där en utav dem alla
som fick tagit flickans heder bort
först med guld och sen med fagra löften
stal han hennes heder inom kort.

2942

Hennes fader var för länge sedan
seglad ut på böljorna de blå
hennes moder var en fallen kvinna
som gick på gatan för att skaffa bröd.

Ofta ser man henne sent om kvällen
skynda fram vid lyktans matta sken
blott att för de djuriska begären
skaffa sig en herre och ett rus.

Flickans liv blev kastat inom muren
där fick hon en alltför tidig grav
blott att för hon låtit sig så narra
o, ve, o, ve, den hennes heder stal.

Uppå havets upprörda fält.

Uppå havets upprörda fält
stolta skutan går fram över vågen
en styrman vid rodet sig ställt
får ett föra skutan till Göbeborgshamnen
ej han suckar ej beder och klagar
ty när han under stormflvlda dagar
slår han sitt äga ner,
stilla och sakte han ber:
"kära sol älskade sol
skänk du en stråle till sjöman vid ro
ty här uppå havets salta vann
till dess sjömannen kommer till Göteborgs hamn."

När som sjömannen går uppå vakt
uti den stormfyllda natten
och stormen s' rasande ryter
sjön emot skutan sig bryter
ej han suckar ej beder ej klagar,
ty när han under stormfyllda dagar
slår han sitt äga ner
stilla och sakte han ber:
"kära vän älskade vän
skänk du ditt hjärta till sjömannen
ty här uppå havets salta vann
till dess sjömannen kommer till Göteborgshamn."

2942

När som sjömannen lagt sig till ro
och då han i drömmen sig tror
sig invid sin älskades bröst
för att kyssa och klappa sin älsklings,
men långt borta i fjärran han vaknar
och när han sin älskade ser.
slår han sitt öga ner
stilla och sekta han ber
"käre vän älskade vän
skänk du ditt hjärta till sjömannen
ty här på jorden får du ej nån vän
så älsklig och trofast som sjömannen."

2942

Och gubben han sade till gumman sin.

Och gubben han sade till gumman sin
vill du sätta en lepp uti byxen min
uti ändanom uti ändanom
allt uti byxorna i ändanom.

Och gumman hon köpte ett igelkottaskinn
alla vassa taggar de vände hon in
uti ändanom uti ändanom
allt uti byxorna i ändanom.

Och gubben han sprang och skrek och svör
han trodde att hin uti byxorna var,
uti ändanom uti ändanom
allt uti byxorna i ändanom.

Och gubben han tog sine byxor och gick
och nu m² ni tro att käringen fick.
uti ändanom uti ändanom
allt för de byxorna i ändanom.